

Tot i que els meus primers contactes amb una llengua estrangera van començar quan jo vaig tenir 13 anys, realment va prendre importància molt més tard, quan una tarda, una noia que m'agradava em va portar a una reunió de la seva escola (la qual era bilingüe) i totes les noies van començar a fer bromes en anglès i van riure molt i jo no vaig poder entendre gens. Va ser aquí on em vaig proposar seriosament que havia d'aprendre anglès.

Haig de dir que vaig descobrir que tampoc se'm feia tan difícil com jo pensava. El difícil va ser aconseguir on estudiar, ja que en aquests moments de la meva vida jo no tenia diners, així que vaig haver de treballar per poder pagar-me els estudis.

Una de les coses valuoses, a més d'aprendre una llengua, és la quantitat de gent que pots conèixer que es dediquen a coses totalment diferents de les que un fa, però que comparteixen aquesta necessitat per la llengua, que al final és una necessitat d'expressar-se.

Vaig canviar d'una escola a una altra conforme anava avançant i fer un curs d'especialització fins que el meu primer treball formal va ser en una empresa americana.

Quina sorpresa adonar-se que tot el que un havia après no s'assemblava gens a l'anglès que realment parla la gent en el dia a dia, però, alhora, és un tant lògic, tothom tenim una llengua de l'escola i una llengua del carrer, la que parlem entre amics, amb els nostres veïns i la nostra gent: aquesta llengua que es forma al barri i que és part de la nostra cultura.

Doncs qui hauria dit que aquesta llengua m'anava a obrir nous camins. Després d'un any de practicar la llengua em vaig decidir començar una nova aventura i vaig començar a treballar en una empresa xinesa. No, no vaig canviar el xinès, ni tan sols vaig intentar parlar-lo, però haver après anglès em va obrir les portes d'un mercat més internacional. Gràcies que podia parlar anglès vaig poder anar a molts països per negocis i conèixer moltes noves cultures. I sí, també vaig poder conèixer la cultura xinesa.

Caminant pels carrers de la Xina, un es meravella com és que la gent es comunica d'una manera molt diferent de la d'occident, i no solament estic parlant del llenguatge parlat, sinó dels senyals, de l'escriptura i del llenguatge corporal.

En una ocasió vaig tenir l'oportunitat d'assistir a un entrenament de l'empresa on hi havia persones de tot el món, de tots els continents. Aquí no solament es podia escoltar gent parlant anglès, sinó en un munt d'idiomes que mai havia escoltat, alguns no eren ni tan sols idiomes sinó dialectes de diferents regions.

Aprofitant el viatge vaig passar per l'Índia, ja que uns companys del curs eren d'aquí i, a més, en aquestes dates era el meu aniversari. Tot i que no ho podia creure, la meva fisonomia s'assembla tant a la d'un indi que totes les persones pensaven que era de aquí i moltes vegades em parlaven en la llengua local.

L'Índia és un cas especial de comunicació, ja que té com a llengua oficial l'anglès i l'hindi, però cada regió d'Índia té el seu propi dialecte. És increïble veure com tots poden comunicar-se entre ells ja que els seus dialectes són compatibles.

Un dia, treballant en aquesta empresa, vaig trobar per casualitat la noia amb qui vaig passar el moment incòmode de no saber anglès i, per estrany que sembli, vaig adonar-me que en realitat ella no parlava tan bé com jo pensava, ella el parlava molt malament i em va donar molt gust saber com jo ja havia progressat molt.

El temps va passar i un dia vaig decidir que havia d'anar a un altre país per veure noves experiències. Vaig intentar aconseguir una beca per a Anglaterra però no vaig ser possible, però en vaig poder aconseguir una altra per a Espanya. Espanya no era el lloc que tenia en ment ja que parlem la mateixa llengua que a Mèxic, però en molt poc temps anava a trobar-me un nou idioma, l'alemany.

Com s'acostuma aquí a Europa, vaig viure en un pis compartit amb una noia alemanya i una noia colombiana. La noia colombiana generalment no era a casa, així que jo passava molt temps amb l'alemanya. Ella parlava molt amb els seus amics i els seus pares en alemany i, així, es va anar acostumant la meva oïda. Moltes de les vegades que sortim a sopar o de festa era amb els seus amics alemanys, per la qual cosa em vaig anar acostumant.

Però no va ser sinó fins a 6 mesos després quan em vaig interessar per l'idioma, ja que vaig conèixer una noia d'Àustria amb la qual em vaig posar a practicar l'idioma. Alguna cosa que em va agradar molt va ser que a pesar que tothom pensa que l'alemany és difícil jo sentia que era molt fàcil per a mi i que podia entendre'l sense dificultat.

Temps després vaig tornar a Mèxic i em vaig inscriure en una escola d'alemany. Durant 3 anys vaig poder conèixer molta gent, vaig anar a molts esdeveniments i vaig viure moltes coses de la cultura alemanya. Una vegada més vaig comprovar que els idiomes no solament serveixen per entendre a algú o expressar-te, sinó per integrar-te i enllaçar-te amb altres persones i altres cultures

I un dia vaig anar a Alemanya a provar el que sabia i em va encantar, ja que vaig poder comprovar alguna cosa que venia pensant des de feia algun temps, que l'anglès no era suficient per poder parlar i entendre a tothom com jo pensava. Existeixen moltes coses, llibres, discos, reportatges, entrevistes que solament es fan en l'idioma local i que mai es traduiran a l'anglès i que és coneixement que mai tindràs fins al dia que decideixis aprendre un nou idioma.

Doncs el temps va passar molt ràpid i em trobava de nou a Mèxic vivint i treballant en el mateix lloc fins que un dia vaig decidir que necessitava un canvi, que necessitava noves aventures i noves experiència i vaig buscar treball i vaig trobar a Barcelona.

Doncs qui hauria dit que el treball que vaig trobar seria en una empresa catalana on un dels requisits que em van demanar va ser que havia d'aprendre català. Haig de dir que al principi em va semblar un repte molt fàcil i per a la meva sorpresa no va ser tan fàcil com pensava. El català és un idioma molt semblat a l'espanyol perquè ve dels mateixos orígens llatins, però depèn molt d'on sigui la persona per saber com el pronuncia.

Ara visc encantat amb l'idioma, amb la gent, amb la cultura i espero que en un temps no gaire llunyà pugui parlar-lo bé, escriure'l i poder expressar-me obertament en aquest idioma.

Un a Europa té moltes oportunitats de poder practicar qualsevol idioma, ja que les distàncies entre països són molt curtes i la quantitat de gent que viatja buscant noves experiències és única.

M'encantaria tenir més temps i més vides per poder aprendre més idiomes i poder aprendre de cadascuna de les persones que conec, però, bé, dono gràcies per totes les persones que s'han creuat en el meu camí per ensenyar-me que l'important d'aquesta vida és compartir, compartir temps, vida, experiències, moments i, per a això, de vegades no fa falta cap idioma.